

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr. "

Een blad afzonderlijk 15 centiemen.

Aankondigingen 15 centiemen per drukregel.

De personen die zich van heden aan den *Postrijder* abonneeren voor het jaar 1873, zullen het blad *kosteloos* ontvangen tot den eersten januari aanstaande.

TONGEREN, DEN 7 DECEMBER.

Er zijn hedendaags weinig huisgezinnen waar geen dag- of weekblad gelezen wordt. De uitbreiding van het onderwijs, de noodzakelijkheid om zich op de hoogte der dagelijkse gebeurtenissen te houden, het verlangen van aan zich zelve en aan zijne familie een aangenaam en tevens nuttig tijdsverdrif te verschaffen, dit alles maakt dat er heden oneindig meer gelezen wordt dan eertijds.

Geen onzer lezers zal ontkennen dat er een oneindig verschil bestaat tusschen de openbare dagbladen. De eene eerbiedigen de gevoelens van eer en godsdienst hunner lezers, de andere treden alles onder de voeten wat een eerlijk en deugdzaam man eert en eerbiedigt. Men kan daaraan zooveel vreemde namen geven als men goedvindt, de *Postrijder* is van gevoelen dat er niets anders bestaat dan eene goede en eene kwade partij.

Die twee partijen staan dapper in hunne gazetten aan het scherm van nieuwjaar morgen tot Sint Silvester avond. Meent gij, lezers, dat zij die hunnen arbeid aan dat slavenwerk geven, dit enkel doen om hunnen tijd om te krijgen?

De geest des kwaads, die alle dagen voortgang doet, moet bestreden worden. De katholieke bladen moeten eene dijk oprichten tegen het zedebederf waarvan de liberalen de apostelen zijn en alle weldenkende menschen moeten aan dien zedelijken kruistocht der katholieke drukpers hunnen steun leenen.

Maar, zegt men, waarom zouden wij niet zoowel liberale als katholieke gazetten mogen lezen? Moet men niet het een en het ander weten, het *pour* en het *contre* kennen om een ernstig vonnis kunnen te strijken?

Dat is zoo omtrent alsof men zeide: Waarom wilt gij hebben dat ik altijd gezonde kost ete, waarom zou ik ook niet alle dagen eene schotel vergift door mijn keelgat jagen om het een en het ander te proeven?

De Kerk, zegt men, heeft groot ongelijk van de lezing niet toe te laten van al wat er geschreven wordt!

Dat is waarachtig schoone praat!

Heeft de Kerk niet ten alle tijde het lezen verboden van boeken en schriften die geen

ander uitwerksel kunnen hebben dan de zeden te bederven? En wat zijn onze zoogezegde liberale bladen anders dan scholen van ongodsdienstigheid en zedebederf? Is het mogelijk dat eene eerlijke inborst gedurende eenigen tijd haar voedsel zoek in zulke bladen zonder dat het zedebederf er het gevolg van zij?

Wij spreken hier niet voor onze eigene kapel en wanneer wij onze medeburgers de noodzakelijkheid aantoonen om de katholieke bladen te ondersteunen, dan willen wij geen verschil daarstellen tusschen bladen die eene en dezelfde goede zaak voorstaan. Wij willen slechts aan onze medeburgers het gevaar der slechte lezingen aantoonen en hun doen begrijpen dat het hun plicht en hun strenge plicht is de slechte bladen uit hunne huizen te bannen.

Van liberale zijde werd er in den laatsten tijd veel uitgevallen tegen ons katholiek ministerie aangaande de belangen van 't onderwijs. Men verweet het gouvernement van vijandig te zijn aan het onderwijs, van domperij en achteruitgang, en men zei dat het 't onderwijs liet vervallen, om de vrije scholen der geestelijkheid alzoo zijdelings te bevoordeelen.

Welnu, gelijk wij het reeds aangekondigd hebben, heeft het gouvernement in eens 20 miljoen gevraagd om 't onderwijs te bevoordeelen, om schoollokalen te meubleren, te herstellen enz.

Als men daarbij berekent dat 't gouvernement altijd maar voor een derde komt in de onkosten voor 't onderwijs gedaan, dan zullen er bij deze 20 miljoen van wege de provinciën en de gemeenten, die ook elk een derde moeten doen, nog 40 andere miljoen moeten bijkomen, zoodat dit te samen 60 miljoen zal maken.

De *Paix* vraagt de vermeerdering der gendarmerie.

Deze vermeerdering ware wenschelijk ingezien de ongenoegzaamheid den plattelandsche politie. Deze staat op verscheidene plaatsen enkel op het papier.

In Frankrijk is de gendarmerie vijf dubbel in vergelijking met de onze.

De vermeerdering der gendarmerie zou kunnen worden gedaan zonder lastvermeerdering voor de Rijkskas.

Daartoe ware genoeg aan een regiment paardenvolk den diensttijd der gendarmerie op te leggen dien zij nu — zonder volksnut — in de garnizoenen gedwongen zijn door te brengen.

bleef het voordeel aan de bandieten, die meer gewoon waren aan woeste gevechten dan de gendarmen.

Tue-Tout, ten toppunt van woede, trof zijne twee vijanden, die reeds niets meer waren dan lijken. Zijn dolk trof ook de oude vrouw, welke zich onder de hank had verscholen. Zij uitte een hartverscheurende kreet, een kreet van een doodelijk getroffen slachtoffer. Ondanks de woede welke hem bezieldde, sidderde Tue-Tout, toen hij deze vrouwenstem hoorde. Hij bleef staan, zag eene vrouwelijke gedaante in de schaduw van het rijtuig en klom af. De strijd was geëindigd en de bandieten gaven de gewonden wreedaardig den doodsteek.

Op dit oogenblik namen zij een wreed besluit. Zij hadden den dageraad afgewacht en eene open plek gekozen voor den aanval. ten einde het wantrouwen van het gerecht te misleiden. Dus hadden zij inderdaad de brigade gendarmerie vermeden, welke vertrokken was tot geleide der diligencie. Deze brigade had bevel, om het rijtuig te bewaken, totdat het de gevaarlijke plaatsen voorbij was. Zij was een uur voor den aanval teruggekeerd. Om de list te voltooien, kwamen zij op het denkbeeld, om elk spoor van den strijd te doen verdwijnen. Dit was niet gemakkelijk. De weg was betreden, vol gaten en met bloed gedrenkt. Echter hadden zij weldra gezamenlijk de aarde omgespit, de bebloede oppervlakte bedekt met steenen en versche aarde. De groote moeielijkheid bestond in het vernietigen van het rijtuig. Het gelukte hen niettemin. Zij spanden de paarden, wier toomen gedeeltelijk waren gebroken, er voor, stapelden de lijken en gewonden in hetzelfde en brachten het dus tot aan een zijweg, die naar het bosch liep. Dit alles werd spoedig uitgevoerd. Zoodra zij het groote woud hadden bereikt, spanden zij de paarden af en jaagden hen met geweer-

Kamer.

Zitting van 4 december.

De zitting wordt ten 2 1/2 ure geopend.

Aan de dagorde staat de algemeene beraadslaging over het budget van ontvangsten.

De heer LE HARDY DE BEAULIEU roept de bezorgdheid des gouvernementes in, over de noodzakelijkheid van de lasten te verminderen, die bijzonderlijk op de werkende klassen drukken. Hij vraagt de instelling der belasting op de sterke dranken en den tabak ten profijte van den Staat.

De heer PIRMEZ doet de noodzakelijkheid uitschrijven, een boek van belastingswetten op te stellen.

De heer BOULENGER wenscht te weten, of de heer minister van finantiën genegen is om den heer minister van openbare werken aan te raden, in den weg der wettelijkheid, in zake van spoorwegontvangsten, terug te treden. Hij herinnert zich wat er geschied is in de Zuidstatie te Brussel. Het feit is niet eenig. Talrijke feiten van onregelmatigheden hebben zich voorgedaan.

De heer MALOU, minister van finantiën, herinnert dat er twee commissiën gevormd zijn, de eene de commissie van comptabiliteit, de andere de commissie van exploitatie der Staats-spoorwegen. Deze twee commissiën hebben hunne werken nog niet geëindigd. Hij zal die werken zooveel mogelijk doen bespoedigen.

Hij houdt zich bij de beslitselen die hij in 1867 heeft uitgedrukt, aangaande het initiatief des gouvernementes in zake van hervorming der spoorwegtarieven.

Het denkbeeld, door den heer Pirmez aan de Kamer onderworpen, is zeer nuttig, maar zijne verwezenlijking is ten uiterste moeilijk, omdat de kwestie op een zeer groot getal punten betwist wordt.

De heer MONCHEUR, minister van openbare werken — De heer Boulenger heeft gesproken van verscheidene misbruiken die in de comptabiliteit van Staats-spoorwegen zouden bestaan. Ik ken die misbruiken niet, en ik meen, dat het achtbaar lid, alvorens er hier van te spreken, wel zou gedaan hebben, die aan te duiden aan degene die de zending heeft, die te beteugelen.

De heeren LE HARDY en BOULENGER dringen op hunne opmerkingen aan.

De zitting wordt ten 5 ure geheven.

Morgen zitting ten 2 ure.

Brieven uit Rome.

Het is eenige jaren geleden, dat de H. Vader, het woord richtende tot eene vergadering van vrijwilligers, die uit alle oorden van Europa waren toegesnel om den troon van Pius IX te verdedigen, de volgende uitdrukking bezigde: « Wij beleven zulk een droevigen tijd, dat de Kerk op dit oogenblik meer behoefte heeft aan soldaten en schrijvers, dan aan predikers en belijders. »

schoten in het struikgewas. Zij waren zeker, dat er den volgenden dag slechts eenige beenderen van die ongelukkige dieren zouden overblijven.

Nu bleef het rijtuig over. Op bevel van Tue-Tout doken zij onder de diligencie en hieven haar met eene krachtige poging omhoog. Maar na eenigen tijd waren zij verplicht stil te staan, daar de last hun te zwaar werd. Toen haalde men een tiental lijken uit het rijtuig en wierp die midden in het bosch Aldus verlicht, droegen zij het rijtuig op hunne schouders. Zij hadden tien uren noodig om aan de grot te komen. Het was niet de gewone ingang, het was eene opening, verborgen even als alle andere, en die bestemd was voor de groote voorwerpen, zooda de wijfvaten. Zij was bedekt met eene groote hoeveelheid rotsblokken, van welke ieder door drie of vier mannen moest verplaatst worden. Men moest haar wijder maken. Toen zij eindelijk wijd genoeg was, tilden de bandieten, na de geldzakken, om welker wil de tocht was ondernomen, uit het koffer te hebben gehaald, het rijtuig op nieuw op, en zonder zich te bekommeren over hetgeen er in bleef, wierpen zij het in het hol. Vervolgens sloot men de opening en hield zich er niet meer mede bezig.

Elk spoor van den tocht was dus vernietigd, elke aanwijzing was verdwenen. De regeering en het publiek konden niet begrijpen, wat er van het rijtuig was geworden, het was voor iedereen alsof het was weggevoegen.

De verslagenheid en schrik waren groot in het land. Men verdacht de bende wel van het rijtuig te hebben weggenomen, maar hoe? Wat was er van het zelve geworden? Wat van de lijken der slachtoffers? Het algemeene gevoelen was, dat de bandieten het rijtuig van zijnen gewonen weg hadden afgeleid en ver uit het land gevoerd, zonder twijfel naar Duitschland. Maar in weer-

Die uitdrukking van den H. Vader verklaart zich gemakkelijk, wat de schrijvers betreft, wanneer men den stortvloed van logens en lasteringen beschouwt, welke de katholieke pennen aanhoudend te bestrijden hebben en de revolutionaire pers zich beijvert met eene vruchtbaarheid van vinding te verspreiden, welke slechts door hare onbeschaamdheid geëvenaard wordt.

Ziehier hetgeen de *Gazetta d'Italia* zich, dd. 11 november, onder den titel van *Kronijk van het Vaticaan* doet schrijven. Wij kunnen slechts beknoptelijk de venijnige sprookjes mededeelen, opeengestapeld in twee kolommen van dat blad, hetwelk zich gematigd noemt.

Het begint met aan te kondigen, dat de Heilige Stoel bedreigd wordt met eene zeer betreurenswaardige openbaring voor Pius IX. Het is de openbaarmaking der gedenkschriften van een overleden Kardinaal, wiens naam niet door den correspondent genoemd wordt, maar in wien men gemakkelijk den kardinaal Marini kan herkennen. Volgens het bericht van die giftige tong zou de kardinaal Marini, evenals kardinaal d'Andrea en zoo vele anderen, een der slachtoffers wezen van de wreedheid van Pius IX. Pius IX wreed! ziedaar wat nieuws. De geheele wereld toch kent die onveranderlijke goedertierenheid, die onvermoeibare lankmoedigheid, welke de scherpst uitkomende karaktertrek is van Pius IX, en die hem steeds de voorkeur heeft doen geven aan de barmhartigheid en de vergeving boven de gestrengheid der gerechtigheid, maar al te dikwerf verdiend door hen, die zich heden over zijne goedheden wreken door hem te hoonen en te beschimpen.

De *Gazetta d'Italia* had eertijds ondernomen de verantwoordelijkheid voor al het te Castelfidardo en te Mentana gestorte bloed op Pius IX te werpen. Die logenachtige bewering haalde haar eene welverdiende les van de *Voca della Verita* op den hals. Zij komt er thans op terug, en beweert, dat de kardinaal Marini van hare meening was, dat hij zich uit alle macht verzette tegen het oprukken der Pauselijke troepen tijdens den inval in de Romagna en de Umbriën. Aan de woorden van dien correspondent enige waarde hechtende, zou men haast geneigd zijn te gelooven, dat hij in een of anderen boek verborgen zat, en zoodoende eene geheime congregatie van kardinalen bijwoonde, waarin de Eminentie, die hij opvoert, alleen, doch vruchteloos, gestreden zou hebben tegen de oorlogsgezindheid van al zijne overige collega's.

Wat valt er van dat alles te zeggen? Een enkel woord: van het begin tot het einde is het een logen, een verdichtsel zonder grond of waar-schijnlijkheid.

Om de kroon te zetten op de onwaarschijnlijkheid, voegt de correspondent er bij, dat de Kardinaal Antonelli « voor de eerste maal zijns levens oprecht » na de nederlaag van Lamoricière openlijk gelijk gaf aan kardinaal Marini. Wij zullen die lage beleediging, waaraan de Italiaan-

wil van een streng en nauwkeurig onderzoek, kon men geene inlichtingen krijgen omtrent de richting, welke zij hadden genomen. Niemand had het ontmoet, niemand het gezien. Men kon slechts ten naastenbij het punt bepalen waar het moest aangevallen zijn, want aan de vierde halt had men het niet gezien, en de brigade gendarmerie, die het van verre volgde, had het een weinig voorbij de derde verlaten. Men onderzocht alle wegen, die in dezen afstand op den grooten weg uitliepen; allen gingen door dorpen, maar in geen derzelve had men de diligencie gezien. Wat dien betreft, welke de bandieten hadden gevolgd, men onderzocht hem even als de andere, maar niets wees aan, dat eene diligencie of een ander rijtuig daar was voorbijgegaan.

Het gevolg van dit onderzoek, dat reeds den volgenden dag werd ingesteld, was, dat allen met een bijgeloovigen schrik voor Tue-Tout werden vervuld. Hij was eene soort van onzichtbare en vreeselijke menscheneter geworden. Men wist niets van hem dan zijnen verschrikkelijken bijnaam. Men durfde niet reizen, nauwelijks uitgaan.

Het gerecht liet zich echter niet ontmoedigen even als het volk. Men stelde wachtposten langs den geheelen weg, waarop de diligencie was verdwenen; men ontbood van Straatsburg een gedeelte van het garnizoen om voortdurend wacht te houden. Men hoopte dus, de bende uit te hongeren, door haar elken uitgang af te snijden, in de veronderstelling, dat zij nog in het land was.

Gedurende dien tijd had er een vreemd tooneel in het hol plaats. Toen de diligencie nedergevoeren was, met alles wat zij bevatte, in de soort van put, welke men in het midden van het bosch had gegraven, en toen men de rotsblokken op hunne plaats had gezet, dacht men er aan om

TUE-TOUT.

VERHAAL UIT DE LIJFSTRAFFELIJKE RECHTSPLEGING.

(VERVOLG.)

Toen had er binnen die kleine ruimte eene vreeselijke worsteling plaats. Tue-Tout had zijnen dolk laten vallen. Van hunnen kant konden de gendarmen zich niet van hunne lange sabels bedienen, zoodat allen ontwapend waren, behalve de bandiet, die in het rijtuig was gebleven en zijnen dolk had behouden. Het gelukte Tue-Tout ten halve binnen te komen. Alle vier, gelijk eenige slangen met elkander vermengd, sloegen met de vuisten, verscheurden met de nagels, beten en huilen van pijn en woede. De gewapende bandiet, in het midden van deze vreeselijke wanorde zijne slagen niet kunnende afmikken, stiet in het blinde toe en trof zijn opperhoofd even dikwijls als zijne vijanden. Woedend over dezen tegenstand, verbitterd over de dolkstooten, welke hij van tijd tot tijd in zijn lichaam voelde dringen, brulde Tue-Tout als een tijger.

« Geef mij uwen dolk, » zegde hij eindelijk tot zijnen ondergeschikte.

Eens gewapend zijnde, drong hij geheel door in de diligencie en toen stiet hij met woede en in den blinde toe. Het bloed spoot uit de wonde en ververde de banken rood, heesche en gesmoorde kreten, ware kreten van wilde dieren, hartverscheurende rocheligen mengden zich met het gerinkel der gebroken glazen en het gekraak der portieren en met het gedruisch van den strijd, welke de overige bandieten leverden aan de andere hoeken van het rijtuig. Het bloed sijpelde door de naden, maar van alle kanten